

Arrest

nr. 136 626 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 26 september 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 december 2014.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk dat de Bengaalse overheid nog steeds op zoek zou zijn naar hem op basis van dezelfde problematieken die verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag aanhaalde.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 45 523 van 28 juni 2010 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker verschillende gecertificeerde kopieën neer van juridische stukken, een brief van een advocaat, een 'notarial certificate', een poster en een enveloppe van DHL.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoon in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de

taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu RvS 25 september 2002, nr. 110.626>). Verzoeker verwijst ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Bangladesh, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 november 2014, voert verzoekende partij aan dat punt 1 en punt 2 in de beschikking mekaar tegenspreken waar enerzijds wordt gesteld dat er geen nieuwe documenten of bewijsstukken zijn, en anderzijds wordt gesteld dat verzoekende partij verschillende gecertificeerde kopieën van juridische

stukken, een brief van een advocaat, een 'notarial certificate', een poster en een enveloppe van DHL neerlegt. Verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk nieuwe stukken en elementen heeft neergelegd en dat haar relaas wel als geloofwaardig dient te worden aangenomen nu zij heeft voldaan aan de bewijslast. Verzoekende partij vervolgt dat zij Bihari is en ter staving daarvan een vluchtelingenkaart heeft ingediend. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat zij niet opnieuw werd gehoord. Zij besluit dat zij geen staatsburger is van Bangladesh zodat haar zaak opnieuw grondig moet worden onderzocht.

1.5.1. Verzoekende partij gaat met haar betoog omtrent een vermeende tegenstrijdigheid in de beschikking tussen punt 1 en punt 2 uit van een verkeerde lezing van de beschikking. Immers, zoals in punt 2 wordt gesteld, legt verzoekende partij ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag inderdaad verschillende documenten neer, doch, zo leest men in punt 1, blijkens de bestreden beslissing betreft het geen nieuwe documenten of bewijsstukken die, en aan deze belangrijke en essentiële zinsnede gaat verzoekende partij klaarblijkelijk voorbij, "de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt".

1.5.2. Betreffende verzoekende partij haar argument dat zij geen staatsburger is van Bangladesh zodat haar zaak opnieuw grondig moet worden onderzocht, en haar stelling dat zij Bihari is en ter staving daarvan een vluchtelingenkaart heeft ingediend, verwijst de Raad vooreerst naar hetgeen dienaangaande eerder in het kader van haar eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 45 523 van 28 juni 2010, dat gezag van gewijsde geniet, werd vastgesteld, met name:

"Verzoeker stelt van Bihari-origine te zijn en bijgevolg staatloos te zijn. Ter staving legt hij een identiteitskaart uitgereikt door het Geneva-vluchtelingenkamp neer alsook een attest van de SPGRC en rantsoenkaart.

3.3. *Uit de objectieve informatie die door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat alle Bihari geboren na 1971 of die op dat ogenblik minderjarig waren, "als Bengaalse staatsburgers worden beschouwd". Verzoeker zelf is geboren in 1973, aldus is het niet aannemelijk dat hij staatloos is. Het is bevreemdend gezien zijn voorgehouden profiel en nu verzoeker beweert in een Bihari-kamp "Geneva camp" te wonen, dat verzoeker niet op de hoogte was van deze rechtspraak van de Bengalese High Court, die de Bihari eveneens de mogelijkheid geeft te gaan stemmen. Daarenboven merkt de Raad op dat de rechtspraak dateert van mei 2008 en verzoeker verklaarde dat hij pas in oktober 2008 Bangladesh heeft verlaten. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift vol niet op de hoogte te zijn geweest van deze rechtspraak aangezien hij "gedurende lange tijd ondergedoken" leefde. Ongeacht de waarachtigheid van zijn onwetendheid, doet dit geen afbreuk aan de gevolgen van die rechtspraak, namelijk dat verzoeker van rechtswege het Bengalese staatsburgerschap verkrijgt en aldus geen statenloze is. Anderzijds maakt verzoekers onwetendheid zijn constante verblijf in een Bihari-gemeenschap twijfelachtig.*

3.4. *Verzoeker legt ter terechtzitting fotokopieën van twee brieven neer, met name een brief geschreven door diens Belgische advocaat aan de ambassade van Bangladesh te Brussel met de vraag of de ambassade verzoeker kan helpen om de Bengalese nationaliteit te verkrijgen en het antwoord van de Bengalese ambassade. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat dit antwoord bewijst dat hij de Bengalese nationaliteit niet kan verkrijgen wat niet het geval is. De ambassade stelt enkel dat de bevoegdheid om te beslissen over de nationaliteit niet bij de ambassade ligt. Verder verwijzen ze verzoeker naar het ministerie van binnenlandse zaken in Dhaka. De brief van de ambassade is algemeen en neutraal wat uiteraard kon verwacht worden nu verzoeker hen onbekend is en het geen overzeese dienst toekomt zich uit te spreken over een nationaliteitsaanvraag. Dit antwoord is hoe dan ook niet in strijd met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier.* 3.5. *Hoe dan ook de CGVS heeft terecht verzoekers asielaanvraag behandeld ten opzichte van Bangladesh, wat verzoeker ook niet betwist."*

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende vastgesteld:

"Ten slotte verklaarde u nog steeds bij uw tweede asielaanvraag dat uw nationaliteit 'onbepaald' is (zie verklaring DVZ 24/02/2014 vraag 6). Het CGVS stelt vast dat u in het kader van een regularisatieaanvraag via uw advocaat de Bengaalse ambassade contacteerde met de vraag of de Bengaalse nationaliteit verkregen kan worden (zie stukken blauwe map nr.3). Uit het antwoord van de ambassade blijkt dat de ambassade zich niet bevoegd verklaart. Immers zou het Ministerie van Binnenlandse zaken daarvoor bevoegd zijn. De ambassade gaf wel aan dat een eventueel verzoek tot het verkrijgen van de Bengaalse nationaliteit via de ambassade kan worden doorgestuurd naar de bevoegde instanties. Nergens uit het dossier blijkt dat u dit geprobeerd hebt. U gaf trouwens nergens

zelf aan tijdens uw tweede asielaanvraag dat de kwestie rond nationaliteit voor u werkelijk een probleem zou zijn. Het CGVS verwijst volledigheidshalve nogmaals, zoals in de eerste asielaanvraag, naar informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat Bihari's de mogelijkheid kregen om Bengaalse staatsburgers te worden. Het CGVS merkt daar verder ook nog bij op, zoals de RvV vaststelde, dat uw onwetendheid in deze zaken zelfs kan doen vermoeden dat u, minstens de laatste jaren, niet verbleef in de Bihari-gemeenschap zelf. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling met concrete en valabele elementen, en onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging.

De Raad merkt bovendien op dat het gegeven dat verzoekende partij, niettegenstaande en ondanks haar beweerde vervolging door de Bengaalse autoriteiten die volgens haar nog steeds naar haar op zoek zouden zijn, contact heeft opgenomen met de Bengaalse ambassade de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees ernstig ondermijnt. Verzoekende partij merkt overigens zelf in haar verzoekschrift het volgende op: *"Hij wordt gezocht door de nationale autoriteiten! Hoe kan hij zich tot hen richten om de Bengaalse nationaliteit te verkrijgen?! Dit kan hij niet!"*. Klaarblijkelijk kon en deed verzoekende partij dit wel, hetgeen een negatieve indicatie is met betrekking tot de geloofwaardigheid en ernst van haar verklaarde problemen.

1.5.3. Betreffende verzoekende partij haar beklag dat zij niet opnieuw werd gehoord, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord en de commissaris-generaal in het kader van deze meervoudige asielaanvraag er niet toe verplicht was verzoekende partij nogmaals te horen. Immers, of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23*).

Deze mogelijkheid wordt voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

1.5.4. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerkingen dat zij wel degelijk nieuwe stukken en elementen heeft neergelegd en dat haar relaas wel als geloofwaardig dient te worden aangenomen nu zij heeft voldaan aan de bewijslast, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 17 november 2014 opgenomen grond.

1.6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS